

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.079/2013/10. szám

A Debreceni Ítéltábla a Glózik Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Glózik István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Lázár Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 10 000 000 Ft kölcsön és járulékai megfizetése iránti indított (elkülönített) perében, a Szolnoki Törvényszék 2012. november 6. napján kelt, 10.G.20.155/2012/12. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2013. október 15. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1 266 700 (Egymillió-kettőszázhatvanhatezer-hétszáz) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 158 750 (Egyszázötvennyolcezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A fellebbezett ítéletével az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 000 Ft-ot és ennek a 2010. június 29. napjától a kifizetés napjáig az MNB által meghatározott mindenkor havi BUBOR+4 % +6% késedelmi kamatát, 0,8 % kezelési költséget, 2010. június 14-éig lejárt 169 071 Ft ügyleti kamatot, és annak a 2010. június 29-től évi 6 % késedelmi kamatát a kifizetés napjáig, valamint lejárt 10 071 Ft költséget.

Kötelezte az alperest 1 256 000 Ft perköltség 15 napon belül történő megfizetésére is.

Az ítéletben - a felek egyező előadása alapján - megállapított nem vitás tényállás szerint a felperes a ...-i székhelyű P. Betéti Társasággal, mint adóssal (a továbbiakban: adós) 2009.

augusztus 18. napján ...-i Kártya 2-höz kapcsolódó bankszámla hitelszerződést kötött, aminek alapján 2009. augusztus 18-tól 2010. augusztus 17-éig 10 000 000 Ft bankszámla hitelkeret rendelkezésre tartását vállalta az adós javára, aki vállalta a hitelkeret terhére igénybe vett kölcsön tőkeösszegének, és a szerződés 4.) pontjában meghatározott járulékainak visszafizetését, legkésőbb 2011. augusztus 16. napjáig.

A bankszámla hitelszerződésből eredő kölcsöntartozás és annak a szerződés 4.) pontjában meghatározott járulékai megfizetésére a felperessel ugyanezen a napon külön-külön megkötött (és a bankhitel szerződés elválaszthatatlan részét képező) szerződésekkel Nné B.M.E., N.I. és az alperes készfizető kezességet vállaltak.

Az adósnak e szerződés alapján fennálló tartozásai visszafizetésének biztosítékként szolgált továbbá (a felperes és az adós bankszámla hitelszerződésének 20.) pontja szerint) a perben nem álló G. Zrt-nek az adós mindenkor kötelezettségeinek 80 %-a erejéig vállalt készfizető kezessége is, „melynek megadása külön kérelem alapján kerül elbírálására”.

A G. Zrt, mint készfizető kezes és a felperes a kezesi szerződést 2009. szeptember 9-én kötötték meg.

A hitelkeret terhére a felperes az adósnak 10 000 000 Ft kölcsönt folyósított. Az adós a kölcsön visszafizetésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes a hitelszerződést az adós által 2010. június 28. napján átvett, és a készfizető kezeseknek is kézbesített írásbeli nyilatkozatával azonnali hatállyal felmondta, egyidejűleg az adóst és a készfizető kezeseket is felszólítva a felmondás időpontjában fennálló 9 997 271 Ft tartozás 3 napon belül történő megfizetésére.

A felperes az adós és a készfizető kezesek részére 2010. november 16-án, majd 2011. január 12-én ismételt fizetési felszólítást küldött, amelyben 10 000 000 Ft lejárt tőke, 169 812 Ft lejárt kamat, 10 001 Ft lejárt költség, a lejárt tőke után 2010. június 28-tól a kifizetés napjáig járó évi minden naptári/tárgynegyedévre irányadó egy havi BUBOR+4% ügyleti, és + évi 6 % késedelmi kamat, évi 0,8 % kezelési költség, illetőleg a lejárt ügyleti kamat után 2010. június 28-tól a kifizetés napjáig járó évi 6 % késedelmi kamat 15 napon belül történő megfizetése iránti igényt jelentett be.

A fizetési felszólítások eredménytelenségét követően a felperes a 10 000 000 Ft tőke és a megjelölt járulékai egyetemleges megfizetésére kötelezésük iránt fizetési meghagyás kibocsátását kérte Nné B.M.E. I. r., N.I. II. r., és az alperes, mint III. r. kötelezettekkel szemben.

A Dr. V.V. közjegyző által kibocsátott fizetési meghagyás az I-II. r. kötelezettekkel szemben a Pp. 137. § (1) bekezdésének d.) pontja alapján, az alperessel szemben pedig a benyújtott ellentmondására tekintettel perré alakult.

Az elsőfokú bíróság az alperes elleni kereset tárgyalását az egyéb kereseti kérelmek tárgyalásától elkülönítette.

Az alperest a felperes javára a kereset szerint marasztaló ítéleti döntését alábbiakkal indokolta:

A felperes változatlan kereseti kérelmével szemben az annak teljes elutasítása iránt előterjesztett érdemi ellenkérelmében az alperes arra hivatkozott, miszerint a kezességet annak tudatában vállalta, hogy a tartozás visszafizetéséért biztosítékképpen a felperes rendelkezésére áll a G. Zrt. készfizető kezessége is.

Állítása szerint, ha a G. Zrt. készfizető kezesi szerződése esetleg mégsem jött volna létre, úgy az alperes nem tekinthette érvényesen létrejöttnek a saját készfizető kezesi

szerződését sem, mivel ebben az esetben a szerződéskötési akaratára is kiható lényeges kérdésben megtévesztették, tévedésbe ejtették a szerződéskötéskor.

Az elsőfokú bíróság - az ítéletének indokolása szerint - az alperesnek ezt a védekezését a készfizető kezesi szerződés Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján történő megtámadásának tekintette, azt ekként elbírálva azonban nem találta alaposnak.

A lefolytatott bizonyítás alapján ugyanis megállapította, hogy az alperes nem volt tévedésben, két okból sem. Egyrészt maga is tisztában volt azzal, hogy a hitelszerződés és az ezzel egyidejűleg született alperesi készfizető kezességi szerződés megkötésekor a G. Zrt. és a felperes között még nem jött létre a készfizető kezesi szerződés. Ugyanakkor a hitelszerződés 20.) pontja egyértelműen rögzíti, ennek megadása külön kérelem alapján kerül elbírálásra a G. Zrt. részéről.

Másrészt az alperes védekezésbeli állításával szemben a perben utóbb tett ténybeli beismerése alapján megállapította, hogy a G. Zrt. és a felperes között létrejött a készfizető kezesi szerződés, és az hatályba is lépett.

Az alperes részéről a G. Zrt. készfizető kezességvállalására történt hivatkozásra figyelemmel az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy kezesként az alperes a felperes javára a teljesítést a Ptk. 278. §-a (helyesen: 274. §-a) alapján jogosult volt-e megtagadni. Ezzel összefüggésben kifejtett jogi álláspontja szerint a Ptk-nak ez a rendelkezése az adott esetben azért nem volt alkalmazható, mert a G. Zrt. kezessége későbbi, mint az alperes kezességvállalása.

A kereset összecszerúságát vitató alperesi védekezéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság a felperes tagadásával és az egyéb peradatokkal szemben nem találta bizonyítottnak, ezért nem fogadta el alperes azon állítását, mely szerint a G. Zrt. a készfizető kezességvállalás alapján teljesített a felperesnek. Ezzel összefüggésben a tényállás tisztázása érdekében, mint sürgősséget elutasította az alperesnek Gné B.É. és F.Jné tanúvallomásának beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát.

A felperes által becsatolt okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a perbeli bankszámla hitelszerződésen kívül a felperes a 2008. december 23-án megkötött vállalkozási kölcsönszerződés alapján 120 000 000 Ft összegű kölcsönt is folyósított a P. Betéti Társaságnak, részéről a 2010. május 20-án teljesített 9 189 550 Ft összegű pénztári befizetés - a készpénz befizetési lap tartalma szerint - kifejezetten utóbbi kölcsön visszafizetése érdekében történt.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a felperes okiratokkal megfelelően bizonyította azt is, hogy (az alperes védekezésében üzemanyagtöltő állomásként jelölt) a ...-i ... és .../4. hrsz-ú ingatlanok a P. Bt., mint megbízó és a felperes pénzügyi intézet megbízott között bankgarancia vállalására korábban létrejött szerződés biztosítékul szolgáltak, amely ingatlan fedezetet a 2010. május 20-ai szerződésmódosítással a felek a Nné B.M.E. által lekötött betéttel cserélték ki.

Az elsőfokú bíróság az alperest, mint készfizető kezeset kötelezte a felperes javára a keresetben követelt összegek, valamint - a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján - a 600 000 Ft eljárási illeték megfizetéséből, valamint 500 000 Ft + áfa ügyvédi munkadíjból, illetve 3x7000 Ft tárgyaláson való megjelenéssel kapcsolatban felmerült útiköltségből származó perköltsége megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes a törvényes határidőn belül fellebbezést nyújtott be.

Kérte, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a felperes keresetét utasítsa el, és kötelezze a felperest az első- és másodfokú perköltségei viselésére.

Fellebbezésének indokaként az elsőfokú eljárásban „eddig tett” ténybeli és jogi nyilatkozatait fenntartotta.

Az ítéletátlához 2013. szeptember 9. napján érkezett beadványában eddigi fellebbezését kiegészítette azzal, hogy a Ptk. 276. § (2) bekezdésére hivatkozással már az elsőfokú eljárásban is állítottan, felszabadult a felperessel, mint jogosulttal szemben vállalt helytállási (teljesítési) kötelezettsége alól, mert a felperes a G. Zrt. készfizető kezesi kötelezettségvállalásával kapcsolatos igényérvényesítés során tanúsított mulasztásával terhesebbé tette a készfizető kezesi pozícióját, és a készfizető kezesi helyzetét súlyosan elnehezítette. Az elsőfokú bíróság ezt törvénysértően figyelmen kívül hagyta az érdemi döntése meghozatalakor.

Az alperes a fellebbezés kiegészítésében megismételte azt az állítását, miszerint - a hivatkozott peradatokból is megállapíthatóan - a felperes a követelésének a G. Zrt. ellen, mint intézményi kezessel szembeni érvényesítése során felróhatóan mulasztott azáltal, hogy elfogadta az utóbbi kifogását arra vonatkozóan, miszerint a felperes a kölcsönszerződést olyan okból mondta fel, amelyre tekintettel az intézményi kezes megtagadhatta a felperes hitelgarancia beváltási kérelmét.

A felperes által a 10.G.20.651/2011/2. számú beadvány mellékleteként csatolt felmondási iratból ugyanis ennek ellenkezője egyértelműen megállapítható. Amiatt azonban, hogy a felperes az intézményi kezes megalapozatlan kifogását elfogadva vele szemben lemondott az igényérvényesítésről, a mulasztásával - szándékosan, vagy gondolatlanul, de bizonyosan - terhesebbé tette az alperes készfizető kezesi pozícióját és ezzel helyzetét súlyosan elnehezítette.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezés kiegészítésében előadottakra reagálva arra hivatkozott, hogy miután az alperes készfizető kezességvállalása 2009. augusztus 18-án jött létre, a G. Zrt.-é viszont később, 2009. szeptember 9-én, - egyértelműen megállapítható, hogy a kölcsönhöz nem az alperes vállalt az intézményi kezességre tekintettel készfizető kezességet, hanem fordítva. Ebből is következik, hogy az alperes készfizető kezessége az általa előadottak miatt nem vált terhesebbé, mint a kezesség elvállalásakor.

Ezzel együtt hangsúlyozta, hogy a Ptk. 272. § (1) bekezdése, 273. § (1) bekezdés első mondata, 274. § (2) bekezdés a.) pontja, és a bankszámla hitelszerződés 22.) pontja értelmében a felperes a teljes követelésének megfizetését sortartás nélkül jogosult követelni az alperestől, mint készfizető kezestől. Ezért a G. Zrt. kezességvállalásának az alperessel szembeni igény érvényesíthetősége szempontjából nincs jelentősége, és az az alperes készfizető kezesi kötelezettségének mértéke tekintetében is irreleváns.

Az alperes az eredeti fellebbezésében a fellebbezési kérelmét részletesen nem indokolta meg, a felperes fellebbezési ellenkérelmére 2013. szeptember 9. napján benyújtott beadványában pedig - amely az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezési

kérelme indokolását tartalmazza - már csak azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 276. § (2) bekezdésére alapított védekezésével nem foglalkozott.

Ezért az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján - figyelemmel a 235. § (1) bekezdésére - az elsőfokú bíróság ítéletét csak e fellebbezési kérelem és az arra adott fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az alperes alappal sérelmezte a fellebbezése kiegészítésében azt, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében nem adta indokát annak, miszerint a keresettel szembeni, a Ptk. 276. § (2) bekezdésére alapított védekezését az érdemi döntése meghozatalánál miért nem fogadta el. Ezáltal az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét megsértette, azt azonban az adott ügyben az ítélet tábla nem találta az érdemi döntésre is kiható, a másodfokú eljárásban nem pótolható olyan súlyú eljárási szabálysértésnek, amely önmagában szükségessé, vagy indokoltá tenné az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az elsőfokú bíróság ugyanis a perbeli jogvita elbírálásához szükséges, releváns tények vonatkozásában a tényállást teljes körűen feltárta, azt az ítélet tábla a közhiteles cégnyilvántartás nyilvános - a Közigazgatási és az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatától hivatalból (online) beszerzett cégkivonat és közlemény - adatai alapján csupán azzal egészíti ki, hogy a Cg.16-06-... cégjegyzékszámú P. Betéti Társaságot, hivatalból indított törlési eljárás után 2013. január 19-ei hatállyal törölték a cégjegyzékből.

Az így kiegészített tényállást irányadónak tekintve is helytálló az elsőfokú bíróság keresetnek helytadó döntése, az ítélet teljességének elve a jelen esetben nem sérült, az alperesnek a Ptk. 276. § (2) bekezdésére alapított védekezése - a fellebbezés szükségeltette részletességgel - az alábbiak szerint kifejtett indokok alapján nem volt elfogadható.

A jelen perben irányadó - „A Polgári Törvénykönyvről” szóló többször módosított 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 272. § (1) bekezdése szerint a kezes a jogosulttal kötött szerződés alapján a főkötelezettel tartalmában azonos teljesítést vállal. Amennyiben szerződésszerűen teljesít, a Ptk. 276. § (1) bekezdése alapján a jogosult törvényi engedményesévé, jogutódjává válik, mivel a követelés az azt biztosító és a kezességvállalást megelőzően keletkezett jogokkal, valamint a végrehajtási joggal együtt reá száll.

A készfizető kezes (Ptk. 274. § (2) bekezdés a.) pontja) a megtérítési igényét a főadóssal, illetve a többi járulékos kötelezettel szemben ez alapján érvényesítheti.

Készfizető kezességgel biztosított szerződés alapján a jogosultnak úgy kell eljárnia, hogy biztosítsa a kezes számára a megtérítési igény érvényesítésének lehetőségét. Ha nem így jár el, akkor a kezes felszabadul a kötelezettsége alól.

A Ptk. 276. § (2) bekezdése alapján a készfizető kezes a felelőssége alól akkor szabadul fel, ha bizonyítja, hogy a jogosult véglegesen megfosztotta őt attól, hogy teljesítése esetén ezt a megtérítési igényét érvényesíthesse.

Az adott perben a felperes keresetével az alperessel szemben a közöttük létrejött készfizető kezesi szerződés teljesítése iránti igényét érvényesítette.

E keresettel szembeni egyik védekezésként az alperes a Ptk. 276. § (2) bekezdésére hivatkozással egyrészt azt állította, miszerint azzal, hogy a felperes jogosultként nem tett meg mindent, hogy a szintén készfizető kezességet vállaló G. Zrt.-vel szemben a követelését érvényesítse, „gyakorlatilag lemondott” a követelést biztosító egyik jogról és ezáltal a követelés (az alperes számára) behajthatatlanná vált. Ez az állítás több szempontból megalapozatlan.

Az irányadó - nem vitás - tényállás szerint az alperes a felperessel szemben a 2009. augusztus 18. napján megkötött „Készfizető kezességi szerződés”-ben vállalt készfizető kezességet, a kötelezett teljes tartozása erejéig. A G. Zrt. intézményi kezes kezességvállalására csak ezt követően, a 2009. szeptember 9-én megkötött szerződéssel került sor azzal, hogy kezessége a tartozás 80 %-ára terjedt ki.

A Ptk. 276 § (1) bekezdése értelmében a kezes a reá átszálló jogokat csak azokkal szemben érvényesítheti, akik őt megelőzően nyújtottak biztosítékokat. Csak az ilyen kötelezettekkel szemben fennálló jogok szállnak át a kötelezett helyett teljesítő kezesre a megtérítési igény erejéig. Mindezekből pedig az adott ügyre vonatkoztatva az következik, hogy a saját, szerződésszerű teljesítése esetén sem lenne megállapítható az alperes javára a Ptk. 276. § (2) bekezdése szerinti megtérítési igény keletkezése a G. Zrt.-vel szemben. Ezért ilyen megtérítési igény érvényesítése lehetőségétől való megfosztására az alperes a felperessel szemben alappal nem hivatkozhatott.

Miután az indokolt fellebbezésében az alperes arra már nem hivatkozott, a fentiekkel összefüggésben az ítéletábra csupán rámutat arra, hogy a készfizető kezesi kötelezettségének teljesítése alóli mentesülése érdekében a felperes keresetével szemben az alperes a követelésnek a főkötelezettől történő behajthatatlanságát állítva sem védekezhetett eredményesen. Az 1/2010. Polgári jogegységi határozat értelmében ugyanis a jelen perben az alperes a készfizető kezesi felelősség alóli felszabadulása alapjaként nem hivatkozhatott az annak folytán bekövetkezett jogvesztésre, hogy a főkötelezettel szemben a követelését - annak megszűnése és a cégjegyzékből történt törlése miatt - már nem érvényesítheti.

A kifejtetteken túlmenően az alperes fellebbezési állításával szemben a perben az sem nyert bizonyítást, hogy a felperes a Ptk. 276. § (2) bekezdésében foglalt magatartások valamelyikét megvalósította.

A Ptk. 207. § (3) bekezdése generális szabályként kimondja, ha valaki jogáról lemond, vagy abból enged, nyilatkozatát nem lehet kiterjesztően értelmezni. E törvényi megfogalmazásból is kitűnik, fő szabály szerint a nyilatkozathoz fűződhet jogot megszüntető jogi hatás. A bírói gyakorlat a nyilatkozatok közül is csak azokat vonja ebbe a körbe, amelyek határozottan és egyértelműen fejezik ki a lemondást vagy elengedés tényét.

Mindezek szem előtt tartásával az adott esetben fel sem merülhet, hogy a felperes a G. Zrt.-vel szemben a készfizető kezességvállalásából eredő igényéről - az igény érvényesíthetőségét befolyásoló módon - lemondott volna. Azt ugyanis, hogy ilyen nyilatkozatot tett, az alperes a perben nem is állította, még kevésbé bizonyította.

A ráutaló magatartással vagy hallgatással létrejött jog - átengedést pedig a bírói gyakorlat csak akkor ismeri el, ha - az eset összes körülményeit figyelembe véve - félreérthetetlen, kétségtelen magatartásból származik. Az a tény, hogy az intézményi kezessel, mint

készfizető kezessel szemben fennálló igénye érvényesítésének jogával a felperes nem élt, semmiképp nem minősíthető ráutaló magatartással történt joglemondásnak.

A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) által kialakított bírói gyakorlat szerint ugyanis joglemondásnak önmagában sem a jogérvényesítés eredménytelen megkísérlése, sem a jogérvényesítés megkísérlésének elmulasztása nem minősül (BH 1998.546., Győri Ítéltábla Pf.IV.20.305/2009/5.). Mivel a perben nem merült fel adat arra, hogy a felperes bármilyen - a saját szerződésszerű teljesítése esetén az alperest, mint készfizető kezeset megillető - biztosítékról lemondott volna, ugyanakkor a Ptk. 274. § (2) bekezdés a.) pontja szerinti készfizető kezességvállalására tekintettel az alperes nem követelheti, hogy a felperes a követelést előbb a főadóstól, vagy a további kezesektől kísérelje meg behajtani, nem állapítható meg az sem, hogy az alperes kezesi kötelezettsége terhesebbé vált volna, mint amilyen a kezesség elvállalásakor volt.

Az előzőekben kifejtettekre figyelemmel az ügyben további bizonyítás lefolytatása, vagy a bizonyítás kiegészítése nélkül a rendelkezésre álló adatok alapján is megállapítható volt, hogy az alperes a felperessel szemben fennálló viszonyában a G. Zrt. Ptk. 275. §-a szerinti kezességvállalására eredménnyel nem hivatkozhat, az indokolási kötelezettség részbeni elmulasztása az elsőfokú bíróság részéről az alperes számára hátránnyal nem járt, az ügy eldöntésére érdemi kihatással nem volt, így az ítélet hatályon kívül helyezését nem alapozza meg.

Az ítéltábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján - a fellebbezés szükségeltette indokbeli kiegészítésekkel - helybenhagyta, ugyanakkor a felperes javára az elsőfokú bíróság által megállapított elsőfokú perköltség összege tekintetében - a Pp. 253. § (3) bekezdés második mondata szerint - részben megváltoztatta, azt a felhívására a felperes által lerótt 10 700 Ft kereseti illeték-kiegészítés összegével 10 700 Ft-tal (1 256 000 Ft + 10 700 Ft) 1 266 700 Ft-ra felemelte.

Az eredménytelenül fellebbező alperes az ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett saját, másodfokú perköltségét maga köteles viselni, míg a teljes személyes költségmentességben részesítése folytán - a 10 169 071 Ft fellebbezési pertárgyérték alapulvételével „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 2011. május 27-én hatályban volt 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű - 813 500 Ft fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésére figyelemmel az állam viseli e rendelet 14. §-a alapján.

A Pp. 86. § (3) bekezdése szerint ugyanakkor az alperes, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, pervesztessége miatt köteles megtéríteni a felperesnek a másodfokú eljárásban ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 10 169 071 Ft fellebbezési pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) - b.) pontja, és a 4/A. §-a szerint, de a (6) bekezdés alkalmazásával a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel (27 %-os áfával) 158 750 Ft-ban mérsékelt összegben állapította meg, annak perköltségként történő megfizetésére az alperest a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidőben kötelezve.

Debrecen, 2013. október hó 15. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Dr. Görög Attila sk bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiadó